

[Justitsministeren.]

i forbindelse med udarbejdelse af de administrative forskrifter til tvangsmyndighederne, som skal træde i kraft sammen med den nye ægteskabslov den 1. januar næste år. Ritualets affattelse ligger ikke endeligt fast, men jeg kan oplyse, at der bliver tale om en ret gennemgribende ændring af det gældende ritual. Det gældende ritual er, så vidt jeg husker, i sin tid affattet af professor Madvig; det er jo et gammelt ritual. I og for sig synes jeg, der er noget smukt og pænt i det, men det svarer naturligvis ikke rigtig til vore tider. Det bærer mærke af, at det er et gammelt ritual, og jeg er altså villig til at ændre det og er i gang dermed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søgaard* til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre i anledning af den stigende bølge af indbrud og uopklarede kriminelle sager i Odense?“

Skriftlig begrundelse:

En række private forretningsdrivende i Odense har i den senere tid været udsat for et stigende antal indbrud.

Samtidig meddeler politimesteren ifølge dagbladene, at man ikke har mandskab til afpatruljering af byens gader og til opklaring af sagerne.

Da man fra privat side har rejst tanken om oprettelse af et privat vagtværn på et område, der alene bør være en statsopgave, må det være ministerens opgave hurtigst muligt at tilvejebringe en løsning, der forbedrer situationen i Odense.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Søgaard: Må jeg først slå fast, at jeg lige så lidt som andre ønsker ansat flere politifolk end højest nødvendigt. Når jeg har stillet dette spørgsmål til justitsministeren, er det på baggrund af de meldinger, man fik fra Odense fra politiet, hvor man til dagspressen for nogle dage siden har oplyst og senere over for mig bekræftet, at der har fundet en

voldsom stigning sted i antallet af indbrudstyverier af enhver form.

Det er samtidig oplyst, at antallet af alle andre sager, der sorterer under kriminalpolitiet, er steget meget kraftigt. Sammenlagt er alle sager under kriminalpolitiet i Odense by mere end fordoblet over en 12 års periode, nemlig fra 3.065 til 6.885 sager. Heraf er alene indbrudstyverierne steget i perioden 1. januar-1. oktober 1969 til 1.643 tilfælde mod 1.189 tilfælde for samme periode i 1968. Det siges samtidig, at man frygter, at opklaringen af disse sager vil komme under 30 pct. i år, fordi man ikke har mandskab at sætte ind i opklaringsarbejdet.

Jeg ved ikke, om disse stigninger er generelle for hele landet, men det er klart, at i hvert fald mange borgere i Odense by føler sig utrygge ved disse forhold og derfor må spørge, hvad der kan gøres heroverfor. Det er endvidere en udbredt opfattelse, at også antallet af det, man kalder forulempelser på offentlig gade, er i stærk stigning. Ikke alle disse sager anmeldes, men de registreres af borgerne på den måde, at de holder sig inden døre om aftenen. Såvel en del af indbrudstyverierne som forulempelserne hænger vel sammen med den mindre afpatruljering af gaderne, hvor eventuelle kriminelle har let spil over for deres ofre, vel vidende at der er langt imellem politipatruljerne, og vel vidende at der er en udbredt tendens hos de fleste mennesker i dette land til kun at være tilskuere til den slags ting. Jeg kan i øvrigt fortælle ministeren i en parentes, at i hvert fald 2 af dette høje tings medlemmer på det seneste er blevet forulempet på Københavns gader, ikke fordi de var folketingsmedlemmer, men simpelt hen som almindelige borgere.

Om de alarmerende meldinger fra Odense er en tendens, der kendetegner landet som helhed, ved jeg ikke, men under alle forhold er det en udvikling, som efter min opfattelse må give ministeren anledning til at overveje forholdsregler herimod.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan give det ærede medlem ret i, at det er en politiopgave, og jeg vil samtidig sige, at det er kun en politiopgave at opretholde sikkerhed, fred og orden samt at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgelse af sådanne —